

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3414/2020
21.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Стевић адвокат из ..., против туженог Завода за стоматологију из Крагујевца, чији је пуномоћник Милош Здравковић адвокат из ..., ради поништаја решења и утврђења постојања радног односа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4345/19 од 27.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4345/19 од 27.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4345/19 од 27.05.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 28/19 од 05.08.2019. године тако што су одбијени тужбени захтеви којима је тужилца тражила да се: утврди да је радни однос на одређено време, заснован уговорима о раду број ...-... од 01.10.2014. године, број ...-... од 31.12.2014. године и број ...-... од 10.11.2016. године, преображен у радни однос на неодређено време на пословима ..., првог дана рада по протеклу рока од 24 месеца рада, односно од 15.11.2016. године; обавезе тужени да у року од осам дана од пријема писменог отправака пресуде позове тужиљу на рад и распореди је на радно место ..., а у случају укидања овог радног места на радно место које одговара врсти и степену њене стручне спреме и да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број ...-... од 02.11.2018. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да надокнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 13.250,00 динара у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде под претњом извршења.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужилина ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. наведеног члана, на коју се указује изјављеном ревизијом, није законом предвиђена као разлог за овај ванредни правни лек (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП).

Према утврђеном чињеничном стању, између странака закључена су три уговора о раду на одређено време. Уговором о раду од 01.10.2014. године тужила је засновала радни однос на одређено време, од 01.10.2014. до 31.12.2014. године, а уговором о раду од 31.12.2014. године радни однос на одређено време од 01.01.2015. године до 01.10.2016. године. Оба уговора закључена су због повећаног обима послова. Трећи уговор о раду на одређено време странке су закључиле 10.11.2016. године, за време од 15.11.2016. године до 14.11.2018. године, ради боље кадровске обезбеђености тужене установе. По тим уговорима тужила је обављала исте послове Тужени је по истеку сваког уговора доносио решења о престанку радног односа. Временски последњи уговор о раду на одређено време отказан је решењем туженог од 02.11.2018. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је у овом спору правилном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“, број 24/05 ... 75/14), између осталог прописано је: да се уговор о раду може закључити на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла, или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1); да послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. тог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2); да се прекид краћи од 30 дана не сматра прекидом периода из става 2. тог члана (став 3); да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6).

У конкретном случају, тужила је радила код туженог без прекида 24 месеца, од 01.10.2014. године до 01.10.2016. године, по уговорима о раду на одређено време од 01.10.2014. године и 31.12.2014. године. Након прекида дужег од 30 дана странке су закључиле нови уговор о раду на одређено време од 10.11.2016. године, по којем је тужила радила код туженог 24 месеца - од 15.11.2016. године до 14.11.2018. године. С тога нису испуњени услови за наступање правне фикције да је између странака заснован радни однос на неодређено време, односно да је дошло до „преображаја“ радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, зато што тужила није радила код туженог дуже од 24 месеца непрекидно или са прекидима краћим од 30 дана.

Према одредби члана 175. став 1. Закона о раду, радни однос престаје истеком рока за који је заснован. Радни однос на одређено време, заснован уговором о раду од 10.11.2016. године, престао је 14.11.2018. године - истеком времена за који је закључен. Због тога оспорено решење туженог бр. 01-660 од 02.11.2018. године којим је отказан уговор о раду тужиље од 10.11.2016. године, услед истека рока на који је радни однос заснован, није незаконито.

По оцени Врховног касационог суда, нису основани ни наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Уговор о раду на одређено време од 10.11.2016. године, без обзира на разлог наведен у истом (боља кадровска обезбеђеност тужене установе), у суштини је закључен због повећања обима посла, што произилази и исказа тужиље која се изјашњавала о разлозима за закључење тог уговора који су јој тада били усмено саопштени. Зато такав уговор није закључен супротно члану 37. став 1. Закона о раду. Између два уговора о раду закључена на одређено време, по којима је тужиља обављала исте послове у континуитету и трајању од 24 месеца, и трећег уговора о раду на одређено време постоји прекид у трајању дужем од 30 дана. Непрекидно трајање ових уговора или са прекидима краћим од 30 дана није било дуже од 24 месеца, да би се могло сматрати да је заснован радни однос на неодређено време (правно схватање Врховног касационог суда од 25.12.2012. године).

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић